

Det Anarkistiska Biblioteket

Aktions som propaganda

Johann Most

Johann Most
Aktions som propaganda
1885

Mottogs den 9 januari från
<https://sovversiva.wordpress.com/2009/04/04/aktion-som-propaganda/>
Freiheit, 25 juli 1885. Översatt från *Anarchy Archives*.

sv.theanarchistlibrary.org

1885

Vi har sagt hundra gånger att när moderna revolutionärer utför aktioner är det viktiga inte endast dessa aktioner i sig utan också den propagandistiska effekt de kan uppnå. Följaktligen predikar vi inte bara aktion i sin egen rätt, utan också aktion som propaganda.

Det är en fenomenalt enkel fråga, ändå träffar vi hela tiden på folk, till och med folk nära vår rörelses mitt, som antingen inte förstår eller inte vill förstå. Vi har nyligen haft ett nog så tydligt exempel på detta med Lieskeaffären...

Så vår fråga är denna: vad är syftet med anarkisternas hot – öga för öga, tand för tand – om de inte följs upp av aktion?

Eller ska kanske "lag och ordning"-slöddret, allihopa utomordentliga svartgardister, göras av med i en mörk gränd så att ingen vet varför och bakgrunden till det som hänt?

Det skulle självfallet vara en form av aktion, men inte aktion som propaganda.

Det stora poängen med anarkistisk vedergällning är att den högt och tydligt så att alla hör proklamerar att: den eller den mannen måste dö av det här eller det här skälet; och att vid första möjlighet som dyker upp att förverkliga ett sådant hot är skurken i fråga i sanning expedierad till den andra världen.

Och detta är vad som hände med Alexander Romanov, med Messenzoff, med Sudeikin, med Bloch och Hlubeck, med Rumpff och andra. När väl en sådan aktion har genomförts är det viktiga att världen får vetskap om den av revolutionärer, så att alla vet hur läget är.

Det överväldigande intryck detta ger synd i hur reaktionärerna upprepade gånger försökt tysta ner revolutionära aktioner som ägt rum, eller framställa dem i ett annat sken. Detta har ofta varit möjligt i Ryssland, i synnerhet, på grund av villkoren som styr pressen där.

För att nå den önskade framgången i största mått, måste affischer, omedelbart efter att aktionen utförts, särskilt i den stad där den ägde rum, sättas upp som lägger fram skälen till aktionen på ett sådant sätt att det gör största möjliga nytta.

Och i de fall där detta inte gjordes, var skälet helt enkelt att det visade sig oklokt att inblanda den mängd deltagare som skulle ha krävts; eller att det saknades pengar. Det var så mycket naturligare i dessa fall för anarkistpressen att glorifiera och förklara handlingarna vid varje tillfälle. Om den skulle ha antagit en likgiltig attityd till sådana aktioner, eller rentav ha förnekat dem, skulle detta ha varit ett totalt idiotiskt förräderi.

'Freiheit' har alltid följt denna policy. Det är inget annat än fadd, blek avund som får de demagoger som ständigt hånar oss med rop på "Fortsätt ni bara, fortsätt" att fördöma denna, bl a, aspekter i vårt uppträdande, närhelst de kan, som ett brott.

Detta eländiga släkte är fullt medvetna om att ingen aktion utförd av anarkister kan få sin rätta propagandistiska effekt om de organ vars ansvar det är varken ger passande uppmärksamhet åt sådana aktioner eller framställer dem i folkets smak.

Det är framförallt detta som gör reaktionärerna rasande.